

Wie ben ik?

“Ik was een gelukkig kind. Compenseerde het gebrek aan broers en zussen met vriendinnen. Ik woonde met mijn ouders in een appartement in Londen. Net als mijn vader ging ik naar de kostschool en de middelbare schoolopleiding volgde ik op een particuliere school in Windsor. Al als kind, vanaf dat ik kon lezen, was ik dol op boeken. Ik verslond ze en dat is ook tijdens mijn hele schooltijd zo gebleven. Ik ging daarom ook klassieke talen studeren aan de Universiteit van Cambridge en genoot van mijn studententijd. Na mijn afstuderen deed ik er vier jaar onderzoek naar de literatuur van de Klassieke Oudheid en daarna werd ik docent in dit vakgebied.

Met een vroegere studievriendin bezocht ik regelmatig concerten in Londen. Haar broer was een beroemde violist en gaf daar af en toe concerten. Na afloop van een concert gingen we samen uit voor een drankje en iets te eten. Zo ontstond er een relatie tussen ons. Omdat hij veel reisde met het orkest zagen we elkaar niet vaak. We maakten veelvuldig gebruik van Skype en probeerden af te spreken wanneer hij enigszins in de buurt was. Totdat hij mij vroeg naar New York te komen, waar hij woonde. Het duurde een tijdje totdat ik een vacature zag voor een docent klassieke literatuur van de Columbia Universiteit in New York. Ik werd aangenomen en we gingen samenwonen in zijn appartement. Om mijn moeder te verzorgen, keerde ik na een tijd voor een maand terug naar Londen.

Terug in New York was ook Julian voor een paar dagen thuis. Ik was nog van streek over het overlijden van moeder, had verdriet en was heel kwetsbaar. Hij wist daar niet mee om te gaan en we hadden voortdurend ruzie. Een paar weken later had Julian concerten in Boston en was hij alleen overdag soms thuis. Ik was weer aan het werk op de universiteit, dus we zagen elkaar niet veel. Ik voelde gewoon dat dit niet het leven was wat ik wilde. Ik kon deze relatie niet meer aan. We zagen elkaar te weinig en deelden daardoor eigenlijk niets met elkaar. We praatten erover en Julian gaf aan dat hij zijn carrière boven alles

wilde laten gaan. Meer dan het nu was, zou het in onze relatie niet worden. We gingen als vrienden uit elkaar en contacten nog wel via WhatsApp.

Nu ik veertig jaar ben geworden, heb ik het gevoel dat ik op een kruispunt sta. Of de dagelijkse routine voortzetten of een jaar sabbatical nemen en andere dingen doen? Andere dingen doen, maar wat dan? Ik zou kunnen gaan reizen, maar waarnaartoe? Wat wil ik ontdekken? Welke ervaringen wil ik opdoen? Wat wil ik zien? Hoe wil ik kijken? Zoveel vragen!”

Het lijkt alsof de beer met haar meeleeft en een diepe zucht slaakt.

“Ik denk de laatste tijd veel aan mijn familie. En in het bijzonder aan mijn overgrootmoeder Marit. Volgens de verhalen die oma Rebecka en mijn moeder Evelyn over haar vertelden, heeft ze een bijzonder leven gehad. Daarbij komt telkens haar introverte karakter naar voren en het feit dat ze het liefst in de ongerepte natuur verbleef. Tot op hoge leeftijd is ze alleen in haar huis blijven wonen. Een huis dat heel afgelegen midden in de natuur ligt. Uit de brieven die oma Rebecka postuum aan haar moeder Marit schreef, heb ik haar beter leren kennen. Marit kon goed schilderen en na haar overlijden vond Rebecka een zelfportret in haar atelier. Het schilderij hing later in de woonkamer van het huis. Ik zag het toen ik als kind af en toe met oma Rebecka en opa Alessandro in Zweden logeerde. Papa en mama gingen daar wandeltochten maken, terwijl ik bij hen verbleef.

Later is het schilderij meeverhuisd naar mijn grootouders in Fiesole, een klein stadje in de heuvels boven Florence in Italië. Ik weet nog goed dat ik als jonge studente samen met opa Alessandro voor het schilderij stond.

Hij zei toen: ‘Jij hebt haar trekken. Rebecka heeft wel iets van haar, je moeder zie ik niet in haar terug, maar jij lijkt echt op Marit. Voel jij je, ondanks dat je haar niet kent, verwant met haar?’

Ik weet nog dat ik heb geantwoord dat ze mij intrigeert en dat ik graag meer over haar zou willen weten. Ik zie dat ik op haar lijk. Net als zij heb ik blond haar, zij droeg vlechten, ik draag het kortgeknipt in een bob look. Mijn ogen zijn blauw, net als de hare. Ik ben echter

langer en minder slank dan Marit was. Zij was traditioneel en eenvoudig gekleed. Ik daarentegen kies voor moderne broekpakken met zijden blouses of chique rokken en jurken. Als ik haar op het schilderij zie, lijkt ze kwetsbaar en toch krachtig. Zo ben ik misschien ook wel. Ik denk dat ik soms onzeker, maar dan weer zelfbewust overkom, het hangt ervan af in welk gezelschap ik verkeer.

Op dit moment, beer, voel ik een behoefte om te praten met oom Tom, de broer van mijn moeder. Daarvoor zou ik naar Fiesole moeten reizen, waar hij nog altijd woont in het huis van mijn grootouders. Het zou fijn zijn daar te logeren. En wie anders dan deze man die mij zo goed kent, kan mij advies geven? Hij is het enige familielid dat ik nog heb. Hij weet uit ons mailcontact dat mijn relatie met Julian verbroken is. Ik ga hem bellen en vragen of ik over twee weken een aantal dagen bij hem kan logeren. De colleges liggen in die week stil vanwege Memorial Day, onze nationale feestdag. En beer, zoals altijd, neem ik jou met mij mee!”

De beer lijkt haar nu werkelijk aan te kijken en tegen haar te knikken, alsof hij dit een prima plan vindt. Maggie legt hem weer onder haar kussen en gaat met nieuwe energie de scripties van haar studenten beoordelen. Opgelucht dat ze een stap gezet heeft.